רבר כתבנו מדכתיב לכם, קבלו חז"ל דביום ראשון בעיגן לכם ממש ולא שאול.

ולכן אסור לימול לולבו של חבירו ביום ראשון שלא מדעתו (אט"ג דגדי ליליס נמי כחיב לך וקוי"ל דשאול פטור ואפ"ס מוחר ליטול טלוח חבירו בלח דעחו ולברך עליו שאני החס דליליח אינו חבים גכלא ואף דשאול פטור מ"מ מוחר לברך מידי דסוי נשים במ"ע שסומ"ג אבל לולב חובת גבלא וא"כ איך יצלא בו וכ"ש איך יצרך כיון שאינו יולא באס דבלולב ל"ח דשאול פטור אלו דבשאול אין מלוס כלל זהן כוונס המ"א בקיי "ד ק"ק די). זאם גמלו מדעתו, אע"ג דאמר לו בלשון שאלה, אם אינו יודע דאין יוצאין בשאול, י"א דיוצא בו, דמסתמא נתכוין ליתן לו בענין זה לצאת בו. ואם היה יודע שאינו יוצא בשאלה, מסתמא היה נותן לו במתנה על מנת להחזיר.

(ב) אבל בשאר ימים, מותר לימול לולב של חבירו אפילו שלא מדעתו ולברך עליו, דמסתמא ניחא ליה לאיניש לקיים מצוה בממונו, רק שיהיה בענין שאין לחוש שחברו מקפיד על זה כגון להוציא מביתו או שיודע שהבירו מקפיד, דאז אפילו בשאר ימים אסור, דשואל שלא מדעת הוי גזלן (מכמ"ט):

ד נתנו לו במתנה על מנת להחזיר, אם החזירו, יצא. ואם לא החזירו אפי' ע"י אונס שנאנס מידו וכיוצא בו, לא יצא. ואם החזירו לאחר זמן מצותו, אם אמר סתם על מנת שתחזיר, יצא. אבל אם אמר על מנת שתחזירהו לי, מסתמא דעתו שצריך אותו לצאת בו ולכן לא יצא. ונ"ל דאפילו אמר לו זה הריני כאילו התקבלתי, לא

יצא, דלא הוי כקיום התגאי (ג), וצ"ע (מכל"ת):
דְּ נַתְנוֹ לוֹ סתם, מסתמא דעתו במחנה על מנת להחזיר. ומותר לזה ליהן לחבירו
וחבירו לחבירו, ובלבד שהאחרון יחזיר לבעליו. ואפילו אם אמר על מנת שתחזירהו
לי, מכל מקום מסתמא כוונתו לאחר שימלו כולם. ומכל מקום אם מפרש לו שלא
יתן, אסור ליתן לאחר, שהרי מקפיד. וזה שמחזיר ליד בעליו, צריך לחזור וליתנו

## נשמת אדם

לששות מחלוקת בזה ובודאי גם כ"י מודה דנקרת סרי אלא דממטט מארלך אך ל"ע שהרי כחב הרמב"ם בפ"ב מהלכות מרומות מה דבן וחירוש מיוחד שהוא בידוני קרקע וא"כ ה"ל נימא מה כפוח כו' ול"ע למעשם: (ב) ב"ב המ"א שם בסי' חרכית אבל הט"ז כ' שם דאינו יולא והנית בל"ע דלמה בלולב לא ילא ובציצית ילא ול"ל כמ"מ טש"ז שם דבשלמא לולב דכתב רחמנא דשאול פסול ואם כן מסיכא חיתי לפרש כיוומו שנתנו לו במחנם מאחר

סט"ז שם דבשלמא לולב דכתב רחמנא דשאול פסול ואם כן מסיכא חותי לפרש כוונחו שנחנו לו במחנם מחחר שהסיל הכחוב הוב של סאדם ביטול דוקא משלו משא"כ צלילית דלא הטיל הכחוב חוב של האדם ולא ססל סשאול אלא דפטר השאול וא"כ שפיר ו"ל דאף שאמר צלשון שאלם מסחמא כוונחו צלשון שיהים יולא: (2) צ"ש דאם נאוכ מידו ואמר לו זם סריני כאילו המקצלחי אם ילא דהא דין זם ולפינן מגיטין ע"ד ע"ב אמרינן החם דאם אמר הכיני כאילו החקצלתי הוי כקיום החנאי דדוקא בנט ומשום דלשור לא חני בקיום החנאי

(2) צ"ע דחם כאוכם מידו ואמר לו זם סכיני כאילו סחקבלחו אם יצא דהא דין זה ולפינן מגיטין ש"ד ש"ד אחריון החם דאם אתר סכיני כאילו המקבלחי פוי כקיום המכאי דדוקא צגט ומבוס דללטורא קמכיון לא סוי כקיום סחלאי אבל סיכא דמביון לסכיותה היו כקיום חנאי אבל נראם דלגמרי מדמינן לה לגיטין דכי סיכי דהחם מבוס דללטורא מכיין בחחלה לכן אצטלית דוקא קאמר ולא דמים דדוקא היכא בכווכח החחלה היה מבוס הכיוותם בזה אמרינן דהיי כקיום דהא לא איצטריד אצל במקום שכיוותו היה מחחלה דופר זה כגון צגיטין מבוס לצעורא או באחרוג ללאם בו לא מהכי מה שאמר קבלחי :

שאלה בשמ"ע בחזרת הש"ן במוקף שמזכירין גשם והש"ן לא קדר את חפלתו והתחיל ברכת אתה נגור כר"
כב להושיע וקיום בא"י מחים סמחים ודילב כל נוקה הברכם ונו' לא סזכיר גשם מם דינו:

תשובה לכיך אני להקדים מכלל כ"ד קי' ל"א שכהבחי נוכח הברכוח ולא נעלם ממני מ"ש החוו"ם פ"ב דברכוח משנם ד"ה יקלר ובפ"ד מ"ד ד"ה מטין י"ח כתב בשם הרמב"ם כגון אחה חוכן לאדם דעת בא"י חוכן הדעת סלת לנו אבינו בא"י הנון המרבה לסלות וכן כולם ואמנם ראיתי מה שכתב הב"י ריש סי' קכ"ב וז"ל וכחב המנהיג ואוחן מקומות שאומרים טובה שלום ברכנו כולנו ברוב טוז ושלום בח"י המברך את טמו ישראל בשלום לא יחכן דמטבט ארוך מקנוסו חכמים ככל בחר ברכוח של י"ח והם טובים ממנו מטבע קלר כברכח הפירוח והמלוות בפחיחהן היא חחימהן ומשנים ממטבע בטבעו הכמים ולא יצאו י"ת עכ"ל ולכן הוספחי על הנוסחא שחהיה ארוכה קלת ואמנם באמח דבריהם לא זכיתי לסבין דברכת ספירות וסמלוות שאני שפוחת בברוך ואימר רק הברכות כברכות קלרות בא"י פוקח שורים וכן כולם וכן ברכת הנסנין באיז בפה"ע וכיולא בו וכן בברכות י"ח אלו אמר בא"י חוגן סדעת בא"י הרולם בחשובה בא"י חנון המתבה לפלוח וכן בברכח בים בלום אילו אתר כק באיי המברך את עמו ישראל בשלום בודאי היה משנה מתסבע ולא יצה אבל כיון שאומרים טושה שלום ברכנו בשלום בא"י המברך כוי שאמר החחלה וקיים בברכה ולא דילב רק באמלע מה טנין זה שכתב שהקנו מטבט ארוך כשאר ברכוח של ו"ח והרי בכל ו"ח לפי דברי הרמב"ם הנ"ל בודאי בדיטבד יצא ובשעת הדחק הפי' לכחחלה והמ"ח בקי' קו"ד קק"ט הטחיק דגרו הג"ו הנ"ל וז"ל אם המר ח' מהברכות במטבע קלר כברכת הפירות והמלות שפחיחתן היא החימתן הוי משנה ממטבע כוי משמש אבל אם אמר גם החלת ברכה ילא ובאמת סוא דין אמח אבל דברי המנסיג א"א לפרש כן שהרי נחב שמחחילין עושה שלום כו' ול"ע והנה מדברי המנהיג יש ללמוד דאט"ג שבתב הרמצ"ם בפירוש המשנה פ"ד משנה ב' דקיים שם לבד מג' ראשונות וג"א לא יוסיף ולא יגרע טכ"ל היינו נכתחלם דלא אבל בדישבד ו"ל יצא מדלא כחב המנהיג דלא יצא מטעם בהוא מג"ר א"ו בג"ר ובג"א אם דילג באמלט יצא אלא מטעם שהוא מקלר וזה כבר כחבתי דמוכח מרמב"ם דלא כוותים יהנה אם לא היה מסיים הש"ץ כק באמר בא"\* הים לו לסיים למדני חקיך כמו שכחבתי בח"א כלל ק"ד סימן ח' בשם רוטב"א וא"כ הים טדיין באמצע בככה אבל כיין שכבר סיים מחים המחים כבר כחב המ"א בשם חוק' דוקא כששינה בחהימתן לענין זה אמרינן דב"ד וב"א חבובוה כאחת אבל מם שידלג באמלע בככם לא מיקרי טעות וא"כ לפמש"כ סמ"א בקימן ק"ח דאם שכת הפיוטים אפור לאמכן חוץ ש"ע וא"כ ה"ר יאמר משיב סרות ומוריד הגשם כדין אם שכת ונזכר קודם שהתחיל אחה קדוש בין ברכם לברכה ואח"כ יאמר נטרילך וכל החסלה ואם ירצו יאמרו כל הפיים לאחר בקיימו כל הפלח י"ח וקדים :

מ״מ כל ד׳ מצוה ר(״ו):

אע"פ

מלחהי מלחהי בי יכוק קר עד ובלבד ובלבד בפחות בפחות א מקר א דר"י וא פקול וחס כן

יד קימן

מ פ"ב

וכל זה ין נקוב דה טעס י לרש"י וי חלום הלה ב m1119 1 ב דבדל יין עוד ו דוקת שוכ מן י וכחוד כן חיינ 0753 "ב זכע 737 32 על פתר "כ כני ומכ כן מבככין ים חיקן דחדמם דודה: טן חלה קכח עד ו"ם כני ה דדינו ום זכע ה כהיב ול ככחד ו מכיח וכתנה ו קנכת